

MEB Tavsiyeli İlköğretim 100 Temel Eserden Seçmeler 11

ÇOBAN İLE KRAL

La Fontaine Masalları

MEB Tavsiyeli İlköğretim 100 Temel Eserden Seçmeler 11

ÇOBAN İLE KRAL

La Fontaine Masalları

ÇOBAN İLE KRAL

Hazırlayan:
M. Orhan BUĞRAHAN

Zambak
YAYINLARI

KÜNYE

Copyright © Zambak Yayıncılık ve Eğitim Gereçleri Tic. AŞ
Bu kitabın tamamının ya da bir kısmının, kitabı yayımlayan şirketin önceden izni olmaksızın elektronik, mekânîk, fotokopi ya da herhangi bir kayıt sistemi ile çoğaltılması, yayımlanması ve depolanması yasaktır. Bu kitabın tüm hakları, Zambak Yayıncılık ve Eğitim Gereçleri Tic. AŞ'ye aittir.

MEB Tavsiyeli İlköğretim 100 Temel Eserden Seçmeler 11

ÇOBAN İLE KRAL

Yayın Yönetmeni
Mehmet AZİM

Editör
Sait TÜRKOĞLU

Resimleyen
İmam CİCİ

Grafik ve Görsel Tasarım
Sürat Dizgi - Grafik - Tasarım

Zambak
YAYINLARI

Tek-er İş Merkezi Mahmutbey Mah. Soğuksu Cad.
Nu.: 31 Kat:5 34217 Bağcılar / İSTANBUL
tel.: (0212) 604 21 23 Faks: (0212) 443 98 39
www.zambak.com

DEMİR KEMİREN FARE

Çok eskiden, ülkenin birinde bir karaborsacı yaşarmış. İşi gücü piyasadan mal toplamak, sonra onları yüksek fiyata satmakmış. Bu karaborsacı bir gün, mal almaya Arabistan'a giderken komşusuna bir yığın demir bırakmış:

– Komşu, ben mal almak için Arabistan'a gidiyorum. Ben gelene kadar demirlerime göz kulak olursan sevinirim, demiş.

Komşusu:

– Ekmek su istemezler ya, elbette göz kulak olurum, demiş.

Karaborsacı, yollara düşmüş. Kolay değil, yolculuk tam altı ay sürmüştü. Yoldan döner dönmez de demir ambarına gitmiş. Ambarı bomboş görünce gözlerine inanamamış, hemen komşusuna gitmiş:

– Komşum, ne oldu bizim demirlere? Ambarda bir gram bile demir kalmamış, demiş.

Komşusu gayet sakin bir şekilde:

– Demirler mi? Sizlere ömür. Fareler hepsini kemirip bitirdi. Adamlarıma çok kızdım, bağırıp çağırdım ama ambar bu, deliksiz olmuyor, demiş.

Karaborsacı, bu durumu kabul etmek istememiş. İnanmış görünerek oradan ayrılmış. Eşkiyaya para vererek komşusunun oğlunun dağa çıkarılmasını sağlamış. Sonra da hiçbir şey olmamış gibi komşusunu yemeğe davet etmiş. Komşusu:

– Ah, ne yemeği? Bana dünyalar haram oldu. Biricik oğlumu kaybettim. Canım, ciğerim her şeyimdi. Kaçırdılar, evlatsız koydular beni, demiş.

Karaborsacı:

– Evet, dün akşam onu gördüm. Oğlunuzu bir baykuş kaldırdı. Şu eski konağa doğru uçup gitti, demiş.

Komşusu:

– Kim inanır buna? Hadi oğlun baykuşu kaldırdı desen neyse, demiş.

Karaborsacı:

– Nasıl kaldırır bilemem ama gözümle gördüm. Hem bunda şaşılacak ne var? Bir farenin kocaman demir yığını kıtır kıtır kemirip bitirdiği memlekette, baykuşun çocukları kaldırıp götürmesi bir şey mi, demiş. Bu sözleri işitince adamın aklı başına gelmiş. Hemen demirleri geri verip oğlunu kurtarmış.

MAL SAHİBİNİN GÖZÜ

Avcılardan kaçan bir geyik, öküzlerin ahırına girip saklanmış. Öküzler:

– Başka yerlere gidip saklan! Daha sağlam bir sığınak bulmalısın, demişler.

Geyik:

– Yapmayın kardeşlerim! Beni ele vermeyin, buna karşılık bir gün size yararım dokunur. Hepinize güzel otlaklar gösteririm. İnanın, beni ele vermediğimize pişman olmazsınız, demiş.

Öküzler, geyiğin önerilerini kabul etmişler. Onu bir köşeye saklamışlar. Her zaman olduğu gibi uşaklar akşamüstü ahıra ot, saman getirmişler. İşlerini görüp gitmişler. Kâhya da ahıra uğrayıp hayvanlara bakmış. Ama hiçbiri ne geyiği ne boynuzu görebilmiş.

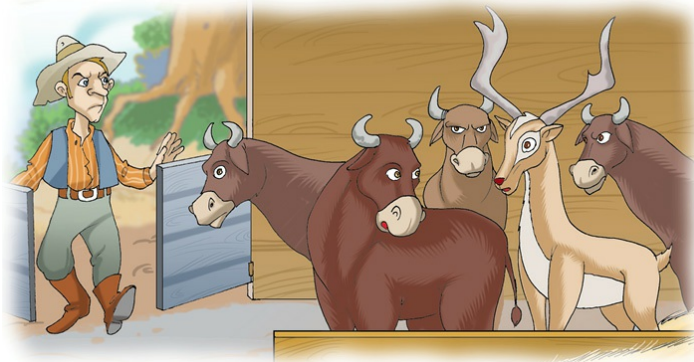
Geyik, öküzlere çok teşekkür etmiş, kaçmak için uygun bir fırsat kollamaya başlamış. Herkes ekin tarlasına giderken o da ahırdan çıkıp gidecekti.

Geviş getiren öküzlerden biri:

– Dur bakalım! Seni sakladık ama yüz gözlü adam daha ahırları gezmedi. Gelişi senin için tehlikeli olabilir. O zamana kadar kaçmak için pek umutlu olma, demiş. Tam o sırada mal sahibi içeriye girmiş. Dört bir yanı gezmeye başlamış. Çevresindekilere:

– Bu da ne? Yemliklere pek az ot koymuşsunuz. Bundan böyle hayvanlara daha iyi bakın! Şu örümcekleri buradan kaldırın, eşyaları yerli yerine koyun, demiş. Ahırda çevresine bakınmaya devam etmiş. Bu sırada kenarda değişik bir kafa görmüş. Geyiği tanımış, eline sopa alıp geyiğe saldırmış. Geyik soluğu dışarıda almış. Bunun için “Efendinin gözü, en iyi gözdür.” denmiş. Efendi, malına mülküne çok farklı bir gözle bakarmış. Oradaki farklılıkları, eksiklikleri hemen görmüş.

İNSAN VE YILAN

İnsanoğlu, bir gün kırdan gezerken bir yılan görmüş:

– Dur hain! Seni öldüreyim de şerrinden bütün dünya kurtulsun, demiş. Yılan ne olduğunu anlamadan, kendini çuvalın içinde buluvermiş. Suçunun olup olmadığına bakılmadan idam edileceğini anlamış. Hâlbuki, o güne kadar kimseye zarar vermemiş. Belki birkaç kez kendisini korumak için insanları korkutmuş, hepsi o kadar.

İnsanoğlu, kendini haklı çıkarmak için yılanı bir de nutuk çekmiş:

– Sen, nankörün ta kendisisin! Kötülere iyilik etmek budalalıktır. Seni öldüreyim ki zehirli dişlerin kimseye zarar vermesin, demiş.

Yılan, dilinin döndüğü kadar kendini savunmaya çalışmış:

– Dünyadaki bütün nankörleri öldürmek gerekseydi acaba kimler sağ kalırdı? Söylediklerin doğruysa çevir gözlerini, biraz da kendine bak. Canım elinde, asarsın da kesersin de... Adalet dediğin nedir ki? Senin çıkarın, keyfin değil midir? Ama ölürken bırak da hiç olmazsa sana şunu söyleyeyim:

– İnsan, nankörün ta kendisidir. Bunu böyle bil, demiş.

İnsanoğlu, yılanın söylediklerine kızmış:

– Bu sözler saçma olmasına saçma ama istersen başkalarına da soralım, demiş.

Yılan da:

– Soralım, demiş. Orada bir inek varmış. İneği yanlarına çağırıp durumu anlatmışlar.

İnek:

– Bunun için mi beni çağırdınız? Elbette yılan haklı. Yıllardır şu insanoğlunu beslerim, her gün benden türlü iyilikler görür. Sütümü içer, çocuklarımı alıp satar. Sayemde pazardan kesesi dolu döner. Yaşlandıkça bozulan sağlığını, hekimler değil, ben düzeltirim.

Benim bütün emeklerim, çektiklerim ona keyif verir, kâr sağlar. İnsanoğluna hizmet ederken ihtiyarladım, tükendim. Sahibim ne ot verir ne de beni otlakta rahat bırakır. Bir köşeye bağlayıp unuttur. Beni daha fazla söyletmeyin efendim! Bir yılan, insanoğlundan daha nankör olabilir mi, demiş.

İneğin söyledikleri insanoğlunun hoşuna gitmemiş.

– Bu ineğin sözüne inanılır mı? O, ne dediğini bilmiyor, bunamış galiba! Gel de şu öküze soralım, demiş.

Yılan:

– Soralım, demiş.

Yılan ile insan, öküzün yanına gitmişler. Meseleyi ona anlatmışlar. Öküz bir hayli geviş getirdikten sonra, bütün yıl çektiklerini anlatmaya başlamış.

Toprağı sürmek için ne kadar yorulduğunu, çiftten çifte koşulurken ayaklarında derman kalmadığını anlatmış. Bütün bunlar yetmezmiş gibi üstüne bir de dayak yediğini söylemiş.

İnsanoğlu, öküzün söylediklerini de beğenmemiş.

– Sus, yeter artık! Yargıç ol dedik, savcı olup bizi suçladın. Seni de reddediyorum, demiş.

Yılan:

– O zaman, şurada duran ağaca soralım. Bakalım o ne diyecek, demiş.

Bu fikir, insanoğlunun hoşuna gitmiş:

– Tamam, hiç değilse bu hayvan değil. Sizin tarafınızı tutmaz. Adil bir karar verir, demiş. Ve ağacın yanına gitmişler. Ağaca durumu anlatınca:

– Yıllardır sıcağa, yağmura karşı insanoğlunu korudum. Bağları, bahçeleri sizin için donatır, gölgeler ve meyveler sunarım. Buna karşılık bir adam gelir, gövdemize baltayı indirir. Gövdemizi kökümüzden ayırmak yerine, kuruyan dallarımızı budasalar daha da serpilip büyüsek olmaz mı? Yılana mı nankör diyorsunuz? Asıl nankör insanoğludur, demiş.

Haksız çıkmak, insanoğlunun işine gelmemiş. Davayı kazanmak için konuşmaya başlamış:

– Benim yaptığım saflık... Ne diye sizi dinliyorum, demiş. Torbayı yerden yere vurarak yılanı öldürmüş. Gerçek zalimin, nankörün kim olduğunu göstermiş.

İNSANIN YEDİĞİ ASLAN

Evvel zaman içinde bir ressam varmış. Bir gün iri mi iri, kocaman mı kocaman bir aslan resmi çizmiş. Yanında da bu dev gibi aslanı yere sermiş küçücük bir adam varmış.

Bu resmi seyreden insanlar kendilerine pay çıkarmışlar, gururlu bir şekilde resme bakarak mutlu olmuşlar. Tam o sırada bir aslan gelmiş. Korkudan herkesin sesi soluğu kesilmiş.

Aslan:

– Evet, gördüm! Haklısınız, bu resme göre sizler kazandınız. Ama bu resmi yapan adam sizi aldatmış. Benim soyumdan biri böyle bir resim çizseydi zaferi kolayca bize verirdi. Fakat bu masal burada sona erdi. Şimdi benim elimden sizi kim kurtaracak bakalım, demiş.

İnsanlar bazen yapamadıklarını resme yansıtır ve onunla avunmaya çalışır.

AYI İLE BAHÇE MERAKLISI

İssiz bir ormanda insanları çok seven bir ayı yaşarmış. Ayı, insanları çok sevmesine rağmen koca ormanda yapayalnızmış.

Yalnızlık bir gün ayının canına tak etmiş ve başka yerlerde yaşamaya karar vermiş. Aslında ormanın öteki ucunda yaşayan, yaşlı bir adam varmış ama ikisi de birbirinden habersizmiş. Yaşlı adam da bir can yoldaşı arıyormuş. Sürekli güzel bahçesiyle uğraşıp sebze meyve yetiştirirken sıkılmış. Sonunda ikisi de buldukları yerden ayrılıp bir can yoldaşı aramaya çıkmışlar.

Yaşlı adam, elinde sopası, birazcık kuru ekmeği ile yürürken karşısına bizim yalnız ayı çıkıvermiş. Adam, ayıyı görünce korkusundan donakalmış. Ayı, bir insan görmenin mutluluğuyla onu ormanına davet etmiş.

Yaşlı adam, ayının zannettiği gibi tehlikeli olmadığını anlayınca:

– Aman efendim, benim fakirhane şuracıkta. İsterseniz, buyurun, orada biraz dinlenin. Size meyvelerimden ikram edeyim. Ağzınıza layık petek petek ballarım da var, demiş.

Ayı, teklifi hemen kabul etmiş. Eve varmadan can ciğer ahbab olmuşlar. Ayı, pek konuşkan değilmiş. Gün boyu birkaç cümle söylüyormuş ama yaşlı adam ne söylese dinliyormuş.

Günler geçip gidiyormuş. Adam gün boyu, bahçesiyle uğraşırken ayı da ormana gidip avlanıyormuş. Akşamları, yemek yedikten sonra yaşlı adam hamağa uzanıp hatıralarını anlatmaya başlıyormuş. Bir süre sonra yaşlı adam uykuya dalınca ayı, adamın üstüne konan sinekleri kovuyormuş. İnsanları çok sevmesine rağmen, oldum olası sineklerden hoşlanmıyormuş. Elbette dünyada bulunan tek dostunun, sinekler tarafından rahatsız edilmesine izin veremezmiş.

Yine böyle bir akşam, yaşlı adam hamakta uyuyakalmış. Ayı da her zamanki gibi sinekleri kovuyormuş. Fakat adamın burnuna konan sinek öyle inatçıymış ki ayı kovduktan hemen sonra tekrar adamın burnuna konuyormuş. Bir, iki, üç derken sonunda ayı dayanamayıp yerden kaptığı kocaman taşı sineğe fırlatmış. Taş, zavallı adamın başında patlamış.

FARE İLE İSTİRİDYE

Ülkenin birinde, doğduğu tarlada yaşamaktan bıkmış, aklı kısa, kuyruğu uzun bir fare yaşarmış. Sap saman kemirmekten sıkılan fare, dünyayı tanımak için geziye çıkmış. Az gitmiş, uz gitmiş, dere tepe düz gitmiş. Sonunda ancak bir arpa boyu yol gitmiş. Şöyle bir etrafına bakınmış:

– Hey gidi koca dünya! Şu büyüklüğe, şu genişliğe bak. Şurası İtalya olmalı, şurası da Kafkasya...

Deniz kıyısında, dalgaların kenara attığı kocaman istiridyeler varmış. Onları görünce:

– İşte dedelerimin anlattığı, yiyecek yüklü gemiler. Şu benim babam ne korkak ne zavallı bir fareymiş. Koskoca dünyayı bırakıp küçücük evde oturulur mu? Bir de bana bak! Denizi gördüm, denizi. Bir damla su içmeden, ne çöller ne dağlar aşım, demiş.

Hava çok sıcak olduğu için istiridyelerin hepsi kapalıymış. Biri hariç... O da kendisini güneşin sıcaklığına bırakmış, tatlı tatlı esen meltemi içine çekerek keyif yapıyormuş. Başkalarından duydukları ile yetinen fare, bu açık istiridyeyi fark edince sevinmiş. Ne de olsa günlerdir yemek yemiyormuş. Bembeyaz, yağlı istiridyenin yanına yaklaşmış. Kabuğunun içine boynunu uzatıp tam o güzel eti yiyecekken istiridye kapanıvermiş. Zavallı fare, ataları gibi kitap kemirerek uzun bir hayat yaşamak yerine cahilliğinin kurbanı olmuş.

KURT, KEÇİ VE OĞLAK

Keçi, yavrularını daha iyi besleyebilmek için otu bol olan yerlere gidiyormuş. Kapısını kilitlemiş ve oğlağına da öğüt vermeyi unutmamış.

– Sakın kapıyı kimseye açma! Kapıyı açmanı isteyen kişi parolayı biliyorsa ona açabilirsin, demiş. Bu sırada kurt da oradan geçiyormuş. Parolayı duymuş, iyice aklının bir köşesine kaydetmiş.

Keçi, kurdu görmeden yola çıkmış. Bir an önce taze otlara kavuşup karnını doyurmak istiyormuş.

Kurt, bir süre sonra kapıya yaklaşmış. Kapıyı tıklatmış. Oğlak:

– Kim o, diye sormuş. Kurt, sesini değiştirip melemiş:

– Benim, annen, demiş.

Oğlak:

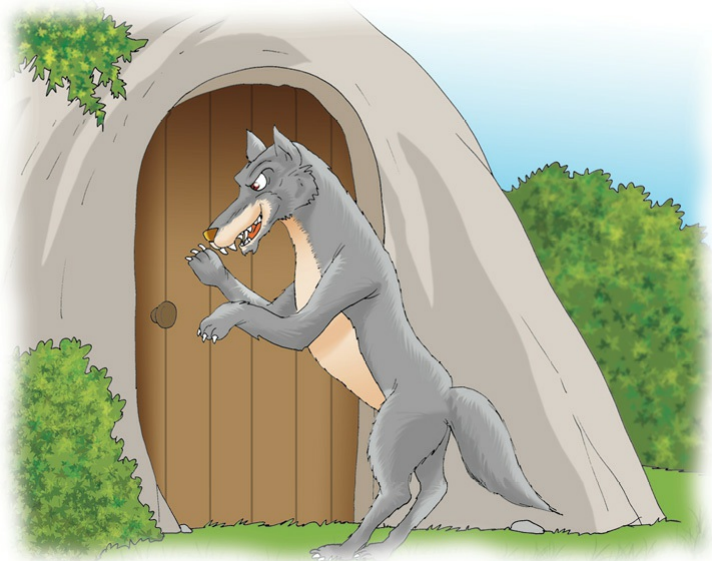
– Peki, öyleyse! Kapıyı açacağım ama önce parolayı söylemelisin, demiş. Kurt, parolayı söylemiş. Söylemiş söylemesine de umduğunu bulamamış.

Oğlak:

– Beyaz ayağını göster! Sonra kapıyı açacağım, demiş. Beyaz ayak kurtta ne gezer!

Kurt, bir şey elde edemeyeceğini anlamış ve eli boş bir şekilde oradan uzaklaşmış.

Oğlak eğer parolaya güvenseymiş canından olurmuş.

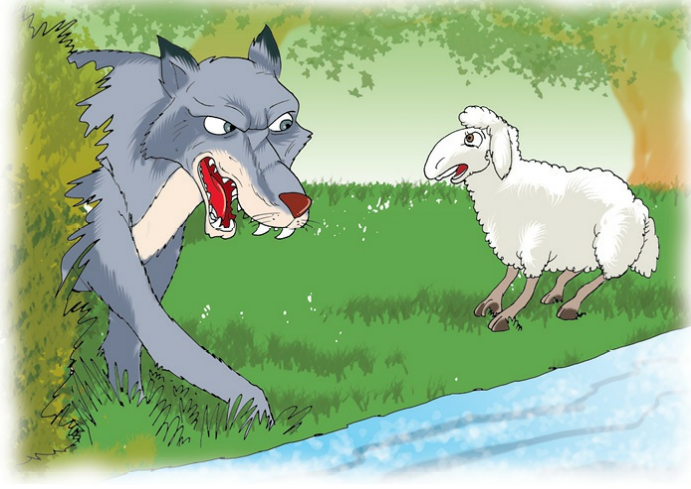
KURTLA KUZU

Kuzunun biri, çok susamış, susuzluğunu gidermek için bir dereye gelmiş. Serin ve temiz sudan kana kana içmeye başlamış. Bu sırada av peşinde dolaşan bir kurt gelmiş. Karnı da iyice açmış. O da derenin üst tarafında bulunuyormuş. Kuzuyu görür görmez onu yemeyi kafasına koymuş.

– Ne hakla suyumu bulandırıyor sun! Seni cezalandıracağım, demiş.

Ceza kelimesini duyan kuzu bir anda irkilmiş ve su içmeyi bırakmış.

– Lütfen kızmayın! Dinleyin beni! Su buraya doğru akıyor, siz ise yukarıdasınız. Ben yirmi adım aşağıdayım, sizin suyunuza dokunmuyorum bile, demiş.

Kurt, kuzuyu yemeyi kafasına koymuş bir kere:

– Bulandırıyor sun işte suyu! Üstelik geçen yıl bana küfreden kuzu da sendin, demiş.

Bu sözleri duyan kuzu, iyice şaşkına dönmüş.

– Şey, ben o zaman doğmamıştım ki! Üstelik annem beni hâlâ emziriyor, demiş.

Fakat kuzu ne söylese kurt farklı bir suçla karşısına çıkıyormuş. Onu yemek için uygun bir bahane uydurmaya çalışıyormuş.

Kurt:

– Eğer bana küfreden sen değilsen kardeşindir, demiş.

Kuzu:

– Benim kardeşim yok ki, demiş.

Kurt:

– Öyleyse sizden biridir. Çoban ve köpeklerinizle bir olup beni hep çekiştiriyorsunuz. Bunu ben kulağımla duydum ve senden öç almalıyım, demiş.

Kurt, kuzuyu alıp uzaklara götürmüş; kimsenin görmediği bir yerde onu yemiş.

Kurt, kuzudan güçlü olduğu için kendini haklı çıkarmış. Kuzu haklı olduğu hâlde güçsüz olduğu için kurda yem olmaktan kurtulamamış.

İKİ EJDERHA

Evvel zaman içinde kalbur saman içinde bir Türk padişahı, bu padişahın da bir elçisi varmış. Padişah bir gün elçiyi, iki ülke arasındaki anlaşmanın yenilenmesi için Alman imparatorunun yanına göndermiş.

Tarihin yazdığına göre Türk padişahının elçisi, Almanlara kendi padişahını övmüş.

– Bizim sultanımız, sizin imparatorunuzdan çok daha güçlü, kuvvetlidir, demiş. Almanlardan biri bu söze çok sinirlenmiş. Elçiye:

– Bizim imparatorumuzun öyle beyleri vardır ki her biri bir devletin sultanıdır. Her bey, savaş zamanı ayrı bir ordu hazırlar, demiş.

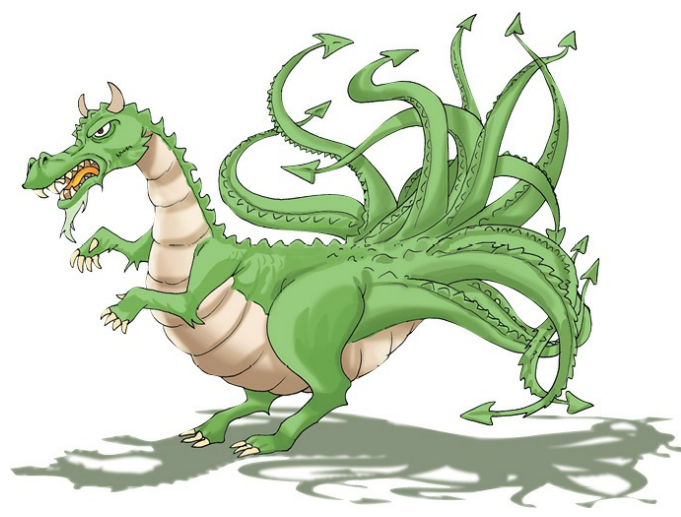
Türk elçisi akıllı bir adammış ve bu lafin altında kalmamış:

– Evet, beylerinizin başına buyruk olduğumu duymuştum. Ama bakın, bu durum aklıma ne getirdi? Aslında olmayacak bir şey ama oldu. Etrafı çitlerle çevrili bir yerde oturuyordum. Bir de baktım ki yüz başlı bir ejderha çitten içeri girmeye çalışıyor. Yüz başını da çitlerden içeri sokmuş. Çitleri yıkıp yanıma gelecek diye çok korktum. Kanım donacak sandım. Ama korktuğum başıma gelmedi. Ejderhanın başları içeri girdi ama gövdesini bir türlü çitten içeri sokamadı. Ejderhanın gövdesi, hangi başın ardından gideceğini bilemediği için çitin arkasında kaldı.

Tam “Kurtuldum, bu kötü rüya bitti.” derken tek başlı, yüz kuyruklu bir ejderha geldi. “Belki bu da çitten içeri giremez.” dedim. Ejderha başını çitten içeri sokunca yüzlerce kuyruk da başın arkasından içeri girdi, demiş ve etrafına şöyle gururla bakmış. Sonra da:

– Anladınız mı ejderhalar kimdir? Çok başlı ejderha sizin imparatorunuz, çok kuyruklu ejderha ise bizim padişahımızdır. Çok baş idare edilemez ama çok kuyruk bir başla idare edilebilir, demiş.

HASTA GEYİK

Geyiklerin yaşadığı ülkede, geyiklerden biri hastalanmış. Bütün dostları hasta geyiği ziyarete gelmişler. Öyle ya üzüntülü anında arkadaşın yanında olmak, sıkıntılarını paylaşmak gerekirmiş.

Bu kuru kalabalık, “Arkadaşımıza bir şey yapmasak bile onu avuturuz.” demişler.

Hasta geyik:

– Arkadaşlar, ölürlen hiç olmazsa beni rahat bırakın! Arkamdan ağlayıp sızlamayın, demiş.

Fakat ziyaretçiler hiç oralı olmamışlar, yerlerinden bile kıvıldamamışlar. Yanında uzun süre kalmaları hasta geyiği biraz rahatsız etmiş. Bazıları hastaya moral vereceği yerde zavallının derdini artırıyormuş. Üstelik hasta hayvana sıcak bir çorba bile getirmemişler. O, hasta hâliyle kendine yiyecek bir şeyler hazırlamak zorundaymış.

– Vah arkadaşım vah! Çok kötü görünüyorsun, diye konuşmadan yapamıyorlarmış.

Aradan uzun bir süre geçmiş ve ziyaretçiler sonunda kalkıp gitmişler. Bu sefer çayırlara doğru gitmeye başlamışlar. Hasta geyiğin ormanında ne buldularsa yemişler.

Misafirler gittikten sonra hasta geyik yiyecek aramaya çıkmış. O da ne? Etrafta yiyecek hiçbir şey yokmuş. Sonunda olanlar bizim hasta geyiğe olmuş.

Geyik hastalığına mı yansın, yoksa aç kaldığına mı yansın? Bir dertten ötekine düşmüş. İyileşeyim derken açlıktan dolayı bir deri bir kemik kalmış. Neredeyse açlıktan ölecekmiş.

Bu sırada hasta geyiğin okul arkadaşı durumu öğrenmiş. Arkadaşının hasta olduğunu öğrenince evde duramamış. Hasta arkadaşının ona ihtiyacı olabileceğini düşünmüş.

Akşama doğru arkadaşının kaldığı yere ulaşmış. Kapıyı tıklatmış fakat açan olmamış.

Sadece:

– Kim o, diye kısık bir ses duymuş.

Dışarıdaki geyik:

– Benim, okul arkadaşın ala geyik, demiş. Hasta geyik bu sesi tanımış, zorla kalkıp kapıyı açmış.

Ala geyik:

– Arkadaşım ne oldu sana? Eminim karnın da çok açtır! Hemen sana sıcak bir çorba yapayım, demiş. Böylece hasta geyik, açlıktan ölmekten kurtulmuş.

Hasta geyik:

– İster hekim ister dost görünenler olsun kimse asıl derdini bilmez ve seninle istediğin gibi

ilgilenmez. Ama samimi bir dost gibisi yoktur. Sen istediğin gibi dövün! Kapını açıp derdini dinleyecek bir dostun yoksa bütün çabaların boşunadır.

ÜÇ YARGIÇ

Kurt, bir ara ormanda dolaşırken:

– Malımı çaldılar, diye bağırılmış. Suçu da tilkiye yüklemiş. Çünkü tilki bu çevrede hileleri ve hırsızlığı ile tanınan bir hayvanmış.

Tilki:

– Hayır, kurdun mallarını ben çalmadım, bana iftira atıyor, demiş. Tabi iş böyle dallanıp budaklanınca iki hayvan, mahkemeye gitmişler. Maymunun biri de mahkemede yargıç olarak görev yapıyormuş.

İki hayvan, kendilerini savunmaya başlamış. Fakat böyle karışık bir iş daha önce hiç görülmemiş. Maymun ne yapacağını şaşırılmış. Sıkıntıdan terlemeye başlamış.

Kurtla tilki, bağırıp çağırıp birbirini suçlamaya devam ediyormuş. Aslında maymun bu iki hayvanı da iyi tanımış. Hayvanlar arasında iyi bilinmezlermiş.

Maymun karar vermeden önce düşünüp taşınmış:

– İkinizi de uzun zamandır tanırım! Kararım, ikinize de ceza vermektir. Kurt, sen malını çaldırmadan bile başkalarını suçlarsın. Tilki, sen de başkalarının malını çalarsın. Suçlulukta birbirinizden farkınız yok, demiş.

BİRLİK OLAN HAYVANLAR

Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde bir at varmış. At, bulunduğu köyü terk edip ormanlara, çayırlara sığınmış. Artık kafasına göre hareket etmek istiyormuş.

At, ormanda dolaşırken bir koyun ve keçiyle karşılaşmış. Onlarla arkadaşlık kurmuş.

– Sevgili dostlar, iyi arkadaşlar olduk. Şimdilik bir sıkıntımız yok! Fakat hiçbirimiz kendimizi koruyacak güce sahip değiliz. Burası orman, kurdu var, kuşu var. Her gün böyle eğlenceli geçmez. Sonunda kurda kuşa yem olmayalım, demiş. Koyun:

– Haklısın at kardeş, ben de bunu hiç düşünmedim, demiş. Keçi:

– Biz en iyisi ormanlar kralı aslanın yanına gidelim! Onunla arkadaş olup bizi korumasını isteyelim, demiş. Üç arkadaş, bu fikri benimsemişler.

Az gitmişler, uz gitmişler sonunda kralın sarayına gelmişler. Üç arkadaşın sözcüsü olan at:

– Sayın kralımız, biz de sizin krallığınıza sığınmak istiyoruz. Bizi de vatandaş olarak kabul edin lütfen, demiş. Kral aslan, bu söze kahkahalarla gülmüş:

– Sizi vatandaş değil, eğer kabul ederseniz krallığıma ortak yapmak istiyorum, demiş.

Kralın bu teklifi üç arkadaş arasında memnunlukla karşılanmış. Krallığa ortak olmaya karar vermişler. Kazancı da zararı da iyi kötü paylaşacaklarmış. Bunun için avlanacaklarmış.

Ağları kurmuşlar, tuzağa düşecek hayvanları beklemeye başlamışlar. Önce keçinin ağına bir geyik takılmış. Hemen arkadaşlarına haber vermiş. Aslan ortakları saymış, geyiği dörde bölmek için önüne almış. İlk parçayı kendisine ayırmış.

– Bu aslanın aslan payı! İkinci parça da bana düşer. Çünkü bu ormanda en güçlü kim ise en haklı olan da odur. Üçüncü parça da aramızda en yiğit ve güçlü olanındır. Kuşkusuz dördüncüsü de benim hakkımdır. Dördüncü parçaya dokunan olursa onun kafasını koparırım! Bu söylediklerime ve paylaşırma işine itirazı olan var mı? Varsa şimdi itiraz etsin veya hiçbir zaman dedikodu yapmasın, demiş.

Diğer üç arkadaş, aslanın paylaşırmasından bir şey anlamamışlar. Fakat, kendi elleriyle kendilerini tehlikeye attıklarının farkına varmışlar. Aslan bu , ne yapacağı belli olur mu? Yarın av bulamaz, atı yemeye kalkışır. Bir başka gün koyunu ve keçiye yer.

MEŞE İLE SAZ

Yeşilliklerin arasında tertemiz ve pırıl pırıl suları olan bir göl varmış. Gölün kıyısında kocaman bir meşe ağacı ve çelimsiz bir saz yer alıyormuş.

Bir gün meşe, saza şöyle demiş:

– Doğrusu çok çelimsiz görünüyorsun! Küçücük bir serçe konmaya kalkışsa belin bükülür ve yerlere kadar eğilirsin. Küçücük bir su damlası bile başını eğmeye yeter. Bir de bana bak! Şu dağ gibi gövdem ve uzun dallarımla güneş bile içime zor giriyor. Değil kuş yuvası, insanlar üzerime ev yapsalar yine de eğilmem. Fırtınalar ise dallarım için oyuncak gibidir. Her esen yel sana fırtına olurken benim için kasırgalar bile meltem sayılır. Bari gel de gölgede yaşa, üzerine kol kanat gereyim. Seni kardan, yağmurdan, fırtınadan koruyayım, demiş.

Saz, meşenin söylediklerini sessizce dinlemiş. Doğrusu, meşenin, kendisini küçük görmesi karşısında biraz üzülmüş. Onu baştan aşağı süzüp konuşmaya başlamış.

– Çok cesursun meşe kardeş. Ama benim için üzülmene gerek yok! Rüzgârdan, benden çok senin korkman gerekir. Ben rüzgârın karşısında eğilip bükülürüm fakat kolay kolay kırılmam. Sen bugüne kadar rüzgâra, fırtınaya karşı koymuşsun ve dimdik ayaktasın. Fakat hiçbir zaman unutma, fırtınanın, rüzgârın da beteri vardır. Bir gün bakarsın en sert rüzgârlar sana çatar, o zaman zor durumda kalırsın, demiş.

Meşe, yüzünde alaycı bir ifadeyle sazın söylediklerini dinlemiş.

– Bunca yıl yıkılmadığıma göre bundan sonra da bir şey olmaz, diye düşünmüş.

Aradan günler, haftalar geçmiş; bir sonbahar günüymüş. Hava soğumuş; yağmurlar, fırtınalar artmış. Meşenin düşüncelerinde hiçbir değişiklik olmamış. Kendini yüksek dağlarla kıyaslıyor, onları bile küçük görüyormuş. Saz ile meşe konuşurken sert bir rüzgâr çıkmış, şiddetini de gittikçe artırıyormuş. Öyle sert esiyormuş ki bugüne kadar böyle sert esen bir rüzgâr görülmemiş.

Saz, eğilerek kendini korumaya çalışmış fakat meşe, rüzgâra direnmeye çalışıyormuş. Rüzgâr hızını iyice artırmış, meşe artık rüzgâra dayanamaz hâle gelmiş. Sonunda rüzgâr meşeyi yere devirmiş. Başı göklere değen, kökleri yerin yedi kat altına kadar uzanan meşe sert esen rüzgâra dayanamamış. Ama zayıf ve çelimsiz saz, fırtına sona erdiğinde dimdik ayakta duruyormuş.

İKİ KATIR

İki katır yolda yürüyormuş. Birinin yükünde yulaf varmış, diğeri de köylülerden toplanan parayı taşıyormuş. Parayı taşıyan katır, çok kurumlu, başı havada, çingırağını çalarak gidiyormuş.

Az gitmişler, uz gitmişler, dere tepe düz gitmişler. Artık ıssız bir ormana girmek üzerelermiş. Bu sırada hırsızlar yolu kesmiş ve katırlara saldırmışlar. Para yüklü katırı, yularından tutup durdurmuşlar. Direnmeye kalkışmış ama onu sopayla tehdit etmişler.

Zavallı hayvan, inlemiş, sızlamış fakat para etmemiş.

– Başıma bunlar da mı gelecekti? Yanımda yürüyen arkadaşım tehlikeyi atlattı. Keşke ben yulaf taşısaydım da eziyet çekmeseydim, demiş.

Diğeri katır:

– Dinle kardeş! Yüksek mevkiler her zaman iyi değildir. Eğer sen de yulaf taşısaydın inan bana, başına bu işler gelmeyecekti, demiş.

SÜT ÇÖMLEĞİ

Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, köyün birinde, yalnız başına yaşayan fakir bir kadın varmış. Bir tanecik koyunundan başka hiç arkadaşı yokmuş. Koyunun sütünü saġar, peynir yapıp satarmış. Yünlerinden ip eğirip çorap yaparmış. Bunlardan elde ettiği kazançla kıt kanaat geçinirmiş.

Köylülerden biri, kasabada sütün daha iyi para ettiğini söylemiş. Bizim fakir kadın, o günkü sütünü kasabaya götürmeye karar vermiş. Bir çömlek sütü yanına alıp yavaş yavaş yürümeye başlamış.

Yolda giderken hayallere dalmış:

– Bir çömlek sütü kasabanın pazarında satayım ve kazandığım parayla civcivler alayım. Bizim bahçede tavuk beslemek çok kolay! Sadece tilkiye, çakala göz kulak olup onları civcivlerden uzak tutmak gerekir. Hadi dikkatsiz davrandım, tilki piliçlerin birkaçını yedi, ne çıkar. Kalanları bana yeter de artar bile! Tavukları satıp koyun alayım ve onu iyice besleyip satayım. Koyunun parasıyla bir inek alayım ve inek yavrulasın. Kara gözlü bir buzağı dünyaya gelsin. O zaman keyfime diyecek olmaz, demiş. Sevincinden hoplayıp zıplamaya başlamış.

Kadın böyle sevinçli bir şekilde yolda ilerlerken ayağı taşa takılmış ve dengesini kaybetmiş. Elindeki çömlek de yere düşmüş, kırılmış ve süt etrafa saçılmış. Elde ne buzağı ne koyun ne de civciv kalmış. Yerdeki bunca mala mülke, yaşlı gözlerle bakakalmış. Elindeki bir çömlek süttten olunca üzgün üzgün köyünün yolunu tutmuş.

Güpegündüz rüyalarda gezinince işte böyle olur! Elde edeceklerin için sevinirken sahip olduğun malından da olursun. Sakın bunu unutma!

İNSAN VE AYNALAR

Bir adam kendini çok beğenir:

– Dünyanın en yakışıklı adamı benim, dermiş. Hep aynaları bozuk olmakla suçlanmış çünkü aynaların kendisini çirkin gösterdiğini düşünürmüş. Bu şekilde mutlu bir hayat sürermiş.

Kendini beğenen bu narsist adam, çok farklı aynalarda kendi yüzünü incelemiş. Fakat her seferinde aynaları suçlu buluyormuş.

Adam, artık aynalara dayanamamış ve ayna bulunmayan yerlere doğru kaçmaya başlamış. Karşısına pırıl pırıl bir dere çıkmış. Dere, ayna gibi varlıkları yansıtıyormuş. Adam suya akseden yüzünü görünce yine çok kızmış:

– Bu, aslı astarı olmayan bir hayal, demiş. Kendi kendini avutmaya çalışmış. Dere de o kadar güzel, o kadar temizmiş ki kendini beğenen adam oradan zor ayrılmış.

Kendini beğenme özelliği çoğu insanda varmış. Ama bu durum, bazılarında hastalık derecesindedir. Aynalar en dürüst ressamlar gibidir. Çünkü, bizim yüzümüzü olduğu gibi yansıtır. Kusurlarımızı ortaya çıkarır.

ASLANIN SARAYI

Ormanların kralı, ormanın en yüksek yerinden uçsuz bucaksız topraklarını seyrediyormuş. İçinden:

– Kuzeyden güneye, doğudan batıya ne geniş topraklarım var! Göz alabildiğine büyük bu topraklarda kim bilir kimler geziyordur, diye geçirmiş. Halkını daha yakından tanıyabilmek için hemen, onları sarayında toplamaya karar vermiş.

Ertesi gün, sarayın habercileri dört bir yana gidip haber uçurmuşlar:

– Duyduk, duymadık demeyin! Haşmetli kralımız, bütün halkını sarayına davet ediyor. Tam otuz gün açık oturum yapılacak. Kurultay kurulmadan önce milletin gönlüne göre şölen yapılacak. Herkes yiyip içip eğlenecek, demişler.

Fermanı duyan herkes yavru yaşlı demeden yollara düşmüş. Saraya giden yollar sevinçli hayvanlarla dolup taşmış. Ancak ormanlar kralının sarayına gelenler, hayal kırıklığına uğramışlar. Aslanın saray dediği yer meğer, hayvanların kesildiği bir mezbahaymış.

Öyle pis kokuyormuş ki bataklıkta yaşayan kurbağalar bile burunlarını kapatmak zorunda kalmışlar. Dışarıdaki koku bile dayanılmazmış.

Herkes söylenmeye başlamış. En önde giden ayı, ne olduğunu anlamadan saraya girince burnunu kapatmış. Bunu fark eden kral, bir pençede ayıyı öldürmüştü. Ayının arkasından maymun saraya girmiş. Maymun bakmış, pabuç pahalı! Aslana yaranmak için:

– Aman efendim, pençenize sağlık! Bu saray, bu koku nasıl sevilmez? Ortalık mis gibi kokuyor. Bana sorarsanız bu kokunun yanında, güller sarımsak kalır, demiş.

Aslan:

– Yağcılığın bu kadarına da pes doğrusu, demiş ve bir pençe de maymuna atmış. Zavallı hayvan yerinden bile kalkamamış.

Hayvanlar ne yapacaklarını şaşırılmışlar. Kokuyu beğenmeyen ayı gibi öldürülürmüş. Kokuyu beğenenler de maymun gibi öldürülürmüş. Bu sırada aslan, tilkiye seslenmiş:

– Söyle bakalım bay tilki! Bizim saray nasıl kokuyor?

Tilki canını kurtarmak için lafi gevelemeye başlamış:

– Üzerinize afiyet, nezleyim efendim! Koku alamıyorum, demiş. Konuyu değiştirip hayatını kurtarmış.

Ne her zaman ayı gibi açık sözlü ne de maymun gibi dalkavuk olmak doğru bir davranıştır. Zaman zaman tilki gibi uyanık olup durumu kurtarmak gerekir.

İKİ BOĞA İLE BİR KURBAĞA

İki boğa bir derenin karşılıklı kıyısında, çayırarda doya doya gezip tozuyormuş. En güzel ve taze otları yiyerek besleniyorlarmış. Günler geçtikçe yaşadıkları yer dar gelmeye başlamış. Birinin gözü, diğerinin çayırındaymış.

Önce karşılıklı laf atmaya başlamışlar. Biri:

– Çekil benim çayırdan, orası benim yerim, diyormuş. Diğeri de aynı karşılığı veriyormuş. Dünyada sadece ikisi kalsa yine de sığamayacak ve paylaşamayacak durumdalarmış.

Sonunda dayanamamışlar, boğalardan biri, dereyi geçerek diğerinin yanına gitmiş ve dövüşmeye başlamışlar. Onların dövüştüğünü gören bir kurbağa:

– Bir inat uğruna kendi cinsinden biriyle kavga edilir mi, demiş.

Diğeri bir kurbağa:

– Bu kavganın sonunda , yenilen boğa çayırdan kovulacak. Kovulan boğa, çiçekli otluklardan çıkıp bizim sazlığa gelecek. Bizi ayakları altında ezip tek tek soyumuzu tüketecek. Bir çayır ve inat yüzünden çıkan kavga bizim için böyle kötü bir sonla bitecek, demiş.

Olay, kurbağanın düşündüğü gibi gelişmiş. Boğalar kavga etmiş ama kurbağalar da bu kavgadan zarar görmüş. Yenilen boğa sazlığa gitmiş, kurbağaların sırtından geçinmiş. Birçoğunu da ezmiş.

Büyükler kavga edince acısını hep küçükler çekermiş.

AV KÖPEĞİ İLE ARKADAŞI

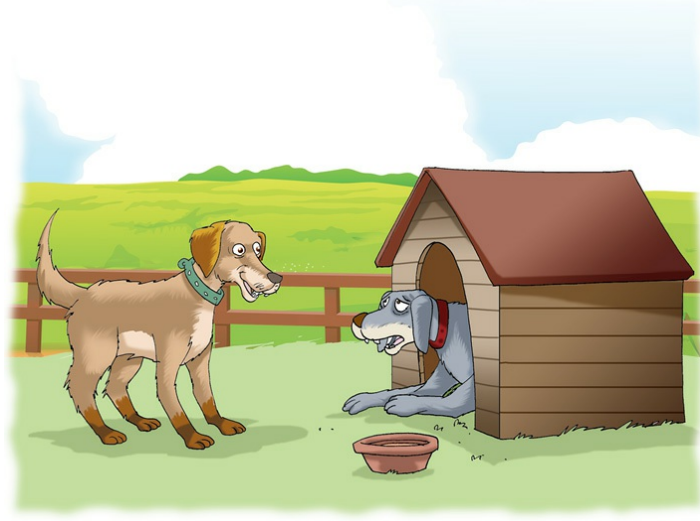
Dişi bir av köpeği varmış, neredeyse doğuracaktı. Fakat doğuracağı yavrularını koyacak bir yer arıyormuş. Arkadaşlarından birine yalvarmış ve arkadaşının kulübesine sığınmış. Aradan epeyce zaman geçmiş, köpeğin misafirlik günleri de sona ermek üzereymiş. Birkaç gün sonra arkadaşısı gelmiş kapıya:

– Arkadaş, kulübemde kaldığın yeter! Gitme zamanın geldi, demiş.

Anne köpek:

– Ne olursun arkadaş! Yavrularım daha küçük, ayakta bile duramıyorlar. İzin ver de burada iki hafta daha kalayım, demiş.

Anne köpek istediğini elde etmiş, arkadaşısı geri gitmiş.

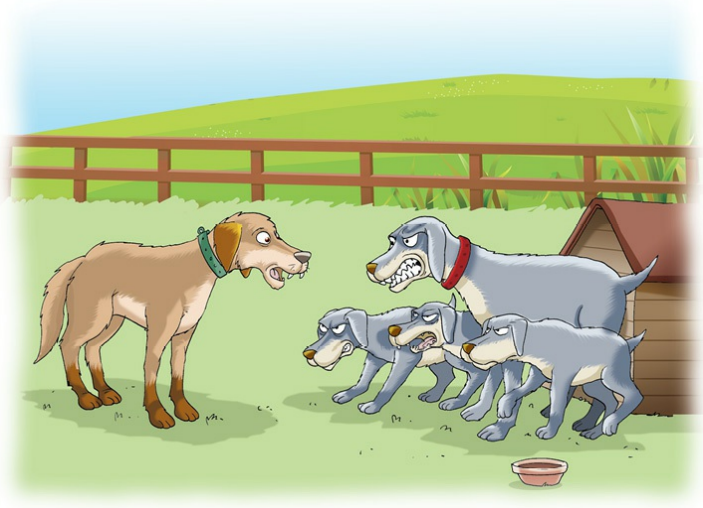
Aradan iki hafta geçmiş, kulübenin sahibi olan köpek yine gelmiş. Evini, odasını istemiş. Anne köpek bu kez dişlerini göstermiş, kulübeden çıkmak istemiyormuş.

– Girebilirsen gir içeri! Gel de çıkar haydi bizi! Yavrularım kocaman oldu, hep birlikte seninle dövüşmeye hazırız, demiş.

Kulübenin sahibi olan köpek, bu sözler üzerine şaşırıp kalmış. Ne yapacağını bilememiş. O, iyilik yapmış ama arkadaşısı buna kötülükle karşılık vermiş.

Kötülere iyilik etmek, insanı mutsuz eder. Bir daha kendi malını bile kötünün elinden alamaz. Malını alabilmek için dövüşmek zorunda kalır. Bunun için mahkemelerde davalar, meydanlarda savaşlar açılır. Böylelerine elini veren kolunu kaptırır.

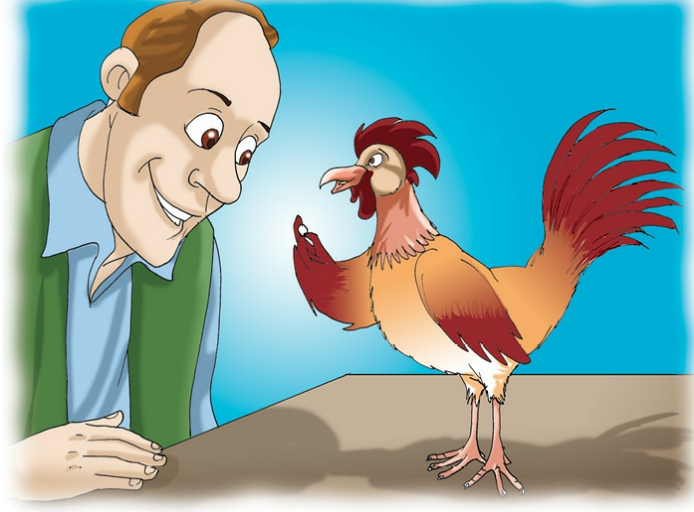
HOROZLA İNCİ

Kümes hayvanlarıyla dolu bir çiftlik varmış. Horoz da bu çiftlikteki hayvanlardan biriymiş. Bir gün çiftliğin çöplüğünde eşirirken bir inci bulmuş ve çok sevinmiş. Hemen bir kuyumcuya gitmiş.

– Kuyumcu efendi, bu iyi bir şeye benziyor! Bunu al da karşılığında bana mısır taneleri ver! Az da olsa bir miktar gıda, bana inciden daha yararlıdır, demiş.

Okumamış birine babası değerli bir kitap bırakmış. Cahil evlat, hemen kitapçıya gitmiş:

– Bu kitap iyi bir şeye benziyor! Al bunu, az da olsa para, bana bu kitaptan daha yararlıdır, demiş.

AKBABALARLA GÜVERCİNLER

Zamanın birinde gökyüzü kapkaranlık olmuş. Savaş çığlıkları dört bir yanı sarmış. Ortalığa kuşlar arasında savaş çıktığı haberi yayılmış. Savaş alanını görmeyenler:

– Birbirinden güzel güller yüzünden, güllere vurgun bülbüller arasında mı savaş çıktı, diye sormuşlar.

Savaş alanını gören ve gördüğü manzaradan dolayı kanı donan bir kuş:

– Keşke bülbüller arasında savaş çıksaydı! Daha fenası oldu. Kıvrık gagalı, keskin pençeli, asık suratlı akbabalar arasında savaş çıktı, demiş.

– Savaşın sebebi de bir köpek ölüsü, diye eklemiş.

Gökyüzünde savaşan akbabaların bazıları ölmüş ve büyük bir gürültüyle yere düşmüş. Tavşanlar, köstebekler, yılanlar başlarını günlerce barındıkları delikten dışarı ıkaramamışlar. Her türlü savaş hilesi ortaya konmuş. Her iki tarafın da gözleri dönmüş. Dünyayı savaş çığlıkları sarmış.

Herkes savaşın ne zaman biteceğini merak ediyormuş. Bu sırada bir grup yufka yürekli güvercin, akbabalar arasında elçilik yapmaya başlamış.

Elçilik görevini öyle güzel yapmışlar ki sonunda akbabalar arasında savaş sona ermiş. Fakat, barışın sağlanması güvercinler için hiç de iyi olmamış. İki düşman grup birleşip güvercinlerle savaşmaya başlamışlar. Zavallı güvercinler iyi niyetlerinin kurbanı olmuşlar.

EŐEKLE KÜÇÜK KÖPEK

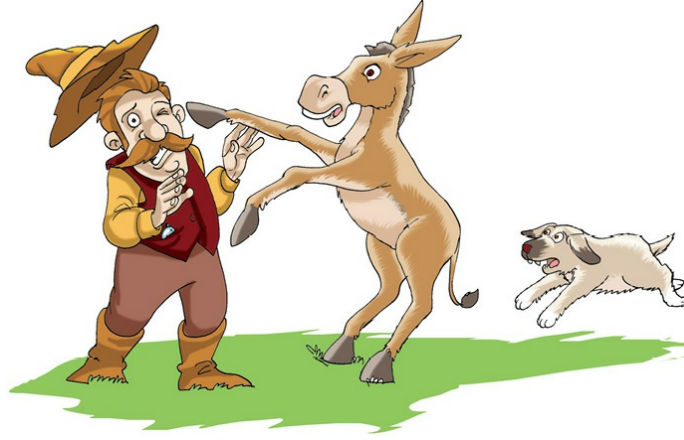
Zorla güzellik olmazmış. EŐek de efendisine sevimli ve güzel görünmek istemiş. Bir gün sahibinin yanına gitmiş, ona sevimli görünmek için yapmadığı oyun kalmamış. İçinden:

– Şu köpek, minik bir hayvan olduğu için seviliyor. Üstelik evin beyi ve hanımı ile birlikte yürüyor. Bense hep ağır yükleri taşıyorum, üstelik sopa yiyorum. Sanki köpek bir işe yarıyor! Ayağını uzatıyor, herkes onu seviyor. Eğer benim de sevilmem için ön ayaklarımı uzatmam gerekiyorsa onu da yaparım, demiş.

Köpek gibi, böyle sevilmenin güzel bir yolunu bulduğu için kendini mutlu hissetmiş. Efendisinin neşeli olduğu bir gün ayaklarını kaldırarak ona uzatmış. Fakat eŐeğin nallı ayağı adamın yüzüne gelmiş.

EŐek, bu durumda güzelim sesiyle anırmaya başlamış. Böylece daha çok sevileceğini düşünmüş. Fakat adamda ne kulak ne de çene kalmış.

Adam hemen eŐeğin bakıcısı olan seyisi çağırılmış. EŐeğe bir güzel sopa attırmış. Sopyayı yiyen eŐek şarkı söylemeyi bırakmış. EŐeğin sevilme komedisi de böylece sona ermiş.

ÇOBAN İLE KRAL

Eski zamanların birinde, bir çoban yaşamış. Bu çobanın iyi otlayan, semiz, büyük bir sürüsü varmış. Ülkenin kralı, bir gün ülkesini gezerken kendisine gelir sağlayan bu büyük sürüyü görünce çobanını saraya davet etmiş.

– Bu ülkenin en iyi çobanı olarak sen, insan çobanı olmaya layıksın. Koyunları bırak, insanları yönet. Seni bu ülkenin baş yargıcı ilan ediyorum, demiş.

Çoban, koyunları gütmek için kullandığı sopayı bir yana bırakıp insanları adaletle yönetmek için çalışmaya başlamış. Aslında çobanın bütün hayatında gördüğü; bir derviş, koyunlar, köpekler ve kurtlarmış. Ama sağ duyusu ile problemlerin üstesinden gelmeyi başarmış. İyi çoban olduğu gibi iyi bir yargıç olduğu haberini alan derviş, koşarak saraya gelmiş:

– Gördüklerim düş mü gerçek mi? Sen kralın yanı başında, büyüklerin arasında ne yapıyorsun? Aman krallardan kendini koru. Kralların sevgisi geçici olur. İnsanları aldatırlar. İşin kötüsü, aldanışın da pahalıya mal olur. Bu tutulduğun büyüünün , ne büyük bir bela olduğunu bilemezsin. Sana dostça söylüyorum, kendini koru, demiş.

Çoban, dostunun söylediklerine gülünce, derviş:

– Bak, şimdiden saray senin aklını bozmuş. Seni, yılanı kamçı sanan köylüye benzetiyorum: “Bu kör adam, karanlık bir gecede el yordamıyla dolaşırken soğuktan donmuş bir yılanı dokunmuş. Zavallı adam, kuşağından düşürüp kaybettiği kamçının yerine yılanı takmış. Allah’a şükrederken yoldan geçen biri:

– Aman, o belindeki ne? At o belalı hayvanı belinden. Yılan o yılan, demiş.

Kör adam:

– Hayır, o benim kamçım, demiş.

Adam:

– Kamçı değil yılan diyorum sana, diye bağırılmış. Bir süre tartışmışlar. Kör adam, bir türlü ikna olmamış. Sonunda:

– Benim kamçım kaybolmuştu. Bak bu ondan daha sağlam. Sen beni kıskanıyorsun, demiş fakat yılanın ısırmasıyla yere yığılıvermiş.

Derviş, konuşmasına devam etmiş:

– Sana gelince sevgili dostum, senin başına daha kötü şeyler gelecek!

Çoban:

– Ölümden daha kötü ne olabilir ki, diye sormuş.

Derviş:

– Burada kalırsan bir bilsen ne iğrenç şeyler göreceksin, demiş ve odadan çıkıp gitmiş.

Kısa bir süre sonra, dervişin dediği çıkmış. Sarayda yargıca kızanlar, kötü oyunlarla, kralı, çobana karşı kışkırtmışlar. Krala, yargıcın yalancı biri olduğunu, kralın mallarına el koyduğunu, devlet malıyla saraylar, köşkler donattığını söylemişler.

Kral, söylenenlere inanmamış:

– Gösterin bana şu adamı, demiş.

Hep birlikte yargıcın yanına gitmişler. Kral bakmış, yeni yargıcın ne üstünde ne başında var.

Adamlar:

– Görünüşe aldanmayın! Bütün parasını kıymetli taşlara yatırmış. Odasındaki kocaman sandıkta saklıyor hepsini, demişler.

Kral, öfkeyle sandığı açınca herkes şaşırılmış. Sandığın içinde sadece yargıcın eski çoban kıyafetleri varmış.

Çoban, eski eşyalarını alıp:

– Benim hazinelerim; eski dostlarım, yalan ve iki yüzlülüğün olmadığı memleketimdir. Gidip onlarla sarmaş dolaş olayım. Bu zengin sarayından bir rüyadan çıkar gibi çıkayım. Kralım, siz de taşkınlığımı hoş görün. Yükseklerden düşmek insana ızdırap veriyormuş, demiş. Tekrar, koyun çobanlığına dönerek mutlu bir hayat yaşamış.

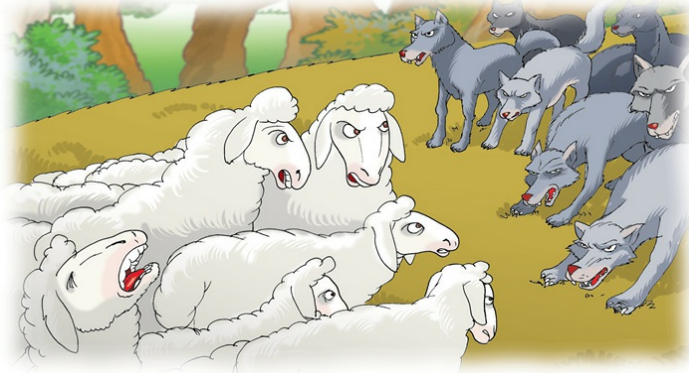
KURLARLA KOYUNLAR

Kocaman ormanı ve obayı paylaşamayan kurtlarla koyunlar savaşa başlamışlar. Koyunlar birlik olup kurlara karşı koymaya çalışmış ama savaşta en çok zararı onlar görmüş.

Yıllarca kurtlar koyunları yemiş. İnsanlar da yakaladıkları koyunların kürkünden elbise yapıp giymişler. Çayırdaki koyunlara özgürlük yokmuş, kurtlar da kolayca et yiyemiyorlarmış. Bu savaş tam bin yıl sürmüştü. Sonunda her iki taraf da barış yapmaya karar vermiş.

Savaş bitmiş, her iki taraf da birbirine rehine vermiş. Kurtlar yavrularını, koyunlar da sürüyü bekleyen köpeklerini rehine olarak karşı tarafa vermiş. Bu değiş tokuş yasalara uygun olarak yapılmış. Her iki tarafın temsilcileri de bu anlaşmayı onaylamış.

Aradan günler, aylar ve yıllar geçmiş, yavru kurtlar da büyümüş, birer yetişkin kurt olmuşlar. Her tarafta saldıracak yer arıyorlarmış fakat çobandan korktukları için koyun sürüsüne dokunamıyorlarmış.

Bir gün çoban, sürüden uzaklaşmış. Kurtlar hemen kuzucuklara saldırmışlar. Onları dişleyip boğmuşlar. Gizlice diğer kurlara da haber göndermişler.

Ormandaki kurtların da yapması gereken işleri varmış. Kendilerine rehine olarak verilen köpeklerin hakkından gelmeleri gerekiyormuş.

Bir gün, rehine olarak verilen köpekler uyuyormuş. Kurtlar, köpeklere saldırmışlar ve onları boğazlamışlar. Bu işler öyle çabuk yapılmış ki köpeklerin hiçbiri kaçmaya fırsat bulamamış.

Bu anlaşmadan yine kötü niyetli olan kurtlar kazançlı çıkmış. Düşman kötü niyetli olunca sürekli olarak anlaşmayı bozarmış. Bunun için kötülerle anlaşma yapınca bile dikkatli olmak gerekirmiş.

TİLKI, MAYMUN VE HAYVANLAR

Ormanlar kralı aslan, diğer ormanın kralıyla yaptığı savaşta ağır yaralanmış. Bütün orman halkı endişe içinde, aslanın sarayının önünde beklemeye başlamış. Uzun ve endişeli bekleyişten sonra Doktor Baykuş, büyük bir üzüntüyle mağaradan çıkmış. İncecik ve titreyen sesiyle:

– Başımız sağ olsun! Kralımızı kaybettik, deyince ortalık birdenbire karışmış. Kimi acı acı bağırmaya kimi olduğu yerde sessizce ağlamaya başlamış. Ölüm haberinin iki üzücü tarafı varmış. Biri çok sevdikleri, adil ve cesur krallarını kaybetmişler. Diğeri de kralın bir erkek çocuğu olmadığı için kimin kral yapılacağıının bilinmemesiymiş.

Orman halkı yas tutmaya başlamış, yas tam kırk gün sürmüş. Kırkıncı gün aslanın yardımcılarından kurt, halkın huzuruna çıkmış. Eğer toplanıp kral seçmezlerse orman halkının tehlikede olduğunu söylemiş. Halktan, kral seçebilmek için çeşitli öneriler getirmelerini istemiş. Her kafadan bir ses çıkmış, sonunda yaşlı, tecrübeli bir kartal söz almış:

– Efendim, krallık tacı kimin başına iyi gelirse o kral olsun, demiş.

Bu fikir beğenilmiş, ejderha mağarasından taç getirilmiş. Önce fil tacı denemiş fakat taç, filin kafasında küçücük kalmış. Bütün hayvanlar “Olmaz!” diye bağırılmış. Sonra meydana, başını dimdik tutarak boğa yılanı gelmiş. O da denemiş fakat taç, başından aşağı düşüvermiş. Tacı denemeyen ne kuş ne de kurbağa kalmış. Fakat taç kimseye uymamış. Sonunda bir maymun hopluya zıplaya gelmiş, tacı eline almış. Evirmiş, çevirmiş; marifetlerini göstererek tacı bir çember gibi başına takmış. Taç, maymunun başında öyle güzel duruyormuş ki bütün hayvanlar onun kral olmasına karar vermişler. Herkes maymunu alkışlamış, el etek öpmeye gelmiş.

Tilki, maymunun kral olmasından hoşlanmamış. İçinden:

– Maymundan da kral olur mu, demiş. Fakat hiç belli etmeden yeni krala tebriklerini sunmuş ve sessizce yanına yaklaşmış:

– Haşmetli efendim! Ormanda yerini sadece benim bildiğim bir hazine var. Kanunlara göre ormanın sınırları içindeki her hazine, saygıdeğer kralımızdır. Hazinesinin yerini size söylemek de boynumuzun borcudur, demiş.

Maymun, hazine lafını duyunca çok sevinmiş. Yeni kral, hazineyi ele geçirmek için can attığından kutlamaları bile yarıda kesmiş. Tilkinin tarif ettiği yere gitmiş. Hazineyi araştırmaya başlamış fakat bir türlü bulamamış. Telaşından bir kuyuya düşmüş. Meğer, kralı tuzağa düşürmek için tilki bir oyun hazırlamış. Tilki, orman halkının temsilcisi olarak maymuna seslenmiş:

– Kendini yönetmekten aciz bir hayvansın, üstelik kral olup bizi yönetmeye kalkışıyorsun! Seni krallıktan alıyoruz; her kafa, taç giymekle baş olmaz. Başında taç olan herkes de kral olamaz, demiş. Halkı, yeni kralı seçmek için daha güzel yöntemler bulmak üzere toplantıya çağırılmış.

BÜLBÜL İLE KIRLANGIÇ

Evvel zaman içinde kırlangıcın biri, tuzığa düşmüş. Avcı onu yakalayıp şehre getirmiş ve kafesin içine koymuş. Bir gün, artık eve alıştığını düşünerek salıvermiş. Salıvermesi ile kırlangıcın kaçması bir olmuş.

Kırlangıç, şehirden çıkıp gitmiş ve uzaklara, büyük ormanların bulunduğu yerlere göç etmiş. Sonunda garip bir bülbülün öttüğü yere gelmiş. Kırlangıç, bülbüle:

– Kardeş, nasılsın? Böyle sana ne oldu? Aradan neredeyse bin yıl geçti, kimse seni aramızda görmedi. Buralarda ne yapacaksın, bu ıssız ormanda kalacak mısın, diye sormuş.

Bülbül:

– Buradan daha güzel bir yer var mı, diye sormuş.

Kırlangıç:

– Olmaz olur mu hiç? Burada hayvanlar ve köylülerden başka senin güzel sesini kim duyacak? Senin gibi güzel sesli eşsiz bir kuşun yeri, bu ıssız ormanlar olmamalı! Şehirlere gel, sesinin güzelliğini orada herkese göster. Hem burada dilini kestiren avcıyı hiç unutamazsın, demiş.

Bülbül:

– İşte ben de sana bunları anlatmak istiyordum. İnsanlardan korktuğum için ormana kaçtım, yalnızlığa sığındım. İnsanları görünce başıma gelenleri hatırlıyorum. İnsanların çoğunun kendine bile acıması yok, demiş.

TAVŞANLA KURBAĞALAR

Tavşan bir gün, yuvasında düşünüyormuş. Bu sırada derin hayallere ve üzüntülere dalmış. Hayvancık çok dertliymiş, adeta dertleri onu kemiriyormuş.

– Bu ne mutsuzluk böyle! Korkak korkak doğada yaşamak çok zor! Yenilen yemek boğazdan geçmez, eğlence desen iyi bir sonla bitmez! İşte benim hayatım böyle, gözlerim açık yatarım. Kendimi bir türlü düzeltemem! Akıllı biri çıkıp da bana der ki:

– Sen de artık korkma!

Korkağa, korkma denir mi? Hem, insanların da benim gibi korktuğunu sanıyorum, dermiş.

İşte tavşan böyle her an tetikte beklermiş. Bir soluk gölge gibi hayatını devam ettirmiş. Bir nefes, bir karartı bile onu heyecanlandırırılmış. Dertli hayvan böyle korkularla, yorumlarla aklını kurcalarken aniden bir hışırtı duymuş. Yuvasına sığınmak için göl kenarına gitmiş. Onun gelişinden de kurbağalar korkmuş ve tavşanı görünce suya atlamışlar. Her biri bir deliğe saklanmış. Bizim tavşan:

– Vay be! Ben ne korku salarmışım ortalığa! Karşımda artık hayvanlar titriyor, bu yiğitlik bana nereden geliyor, demiş.

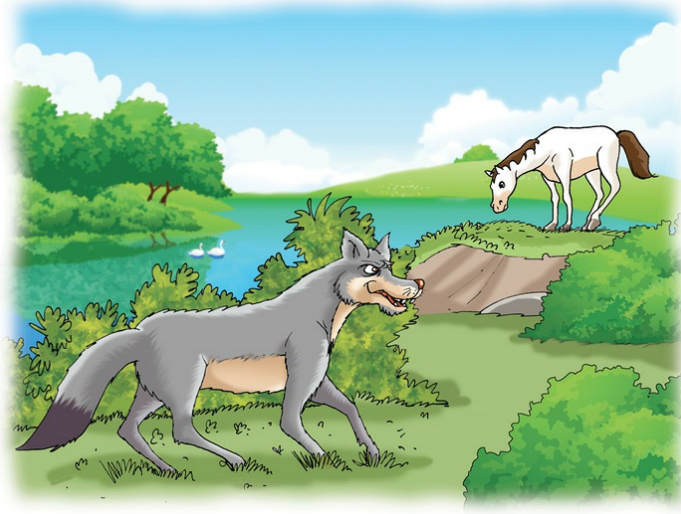

AT İLE KURT

Bahar gelmiş, her yer yeşillenmiş. Kış uykusundan uyanan aylar, yumurtadan yeni çıkan kuşlar, bütün hayvanlar, bu güzel havaların tadını çıkarmaya çalışıyorlar.

Herkes gezer de kurt durur mu? O da temiz hava almak, şöyle güzel bir av yakalamak için kırdan dolaşmaya çıkmış. Biraz gezdikten sonra bir de bakmış, yemyeşil çayırda, bembeyaz bir at otluyormuş. Kurtun iştahı kabarmış fakat bu büyük av biraz gözünü korkutmuş. Kendi kendine söylenmeden edememiş:

– Al işte sana av! Yakala ve yiyebileceksen ye! Ne diye koyun değilsin ki mübarek? O zaman seni hemen yakalayıp yedim. Şimdiye kadar işini bitirmiştin benim! Ama seni avlamak öyle kolay değil! Türlü oyunlara başvurmam gerekecek, demiş.

Kurt, kurnazlıklar düşünerek kır atın yanına yaklaşmış:

– Merhaba, ben Lokman Hekim'in soyundanım. Bu çayırlarda ne kadar ot varsa hepsinin iyisini kötüsünü bilirim. Övünmek gibi olmasın her derdin devası bendedir. Düldül gibi bir atınız maşallah! Bu yüzden bana derdinizi söyleyin, hemen size yardımcı olayım, demiş.

At, kurda şöyle bir bakmış. Kurtun yardım talebinde bir kurnazlık olduğunu anlamış. İnleyen bir sesle:

– İyi olacak hastanın doktor ayağına gelirmiş. Arka ayağımda çıban var, demiş.

Kurt:

– Aman evlat! Ayak dediğin ihmal etmeye gelmez! Çıban büyürse ayağın kolay kolay iyileşmez. Sizlere hizmet etmek boynumun borcudur, demiş.

Kurt, atın arkasına geçmiş. Ayağı nereden ısırırsam diye düşünürken her şeyin farkında olan at, kurdun yüzüne tekmeyi savurmuş. Kurtta ne diş ne de çene kalmış. Can havliyle oradan uzaklaşırken bir yandan da söyleniyormuş:

– Oh olsun bana! Kimse çizmeyi aşmamalı. Hekimlik senin neyine gerek? Kasaplığınla yetinsene!

MEB Tavsiyeli İlköğretim 100 Temel Eserden Seçmeler

1. TILKI İLE TAVŞAN
2. İHTİYAR AT
3. KAVAL ÇALAN BALIKÇI
4. PAPAĞAN İLE KEDİ
5. ÇINAR AĞACI
6. ÇIRKIN ÖRDEK YAVRUSU
7. ESKİ EV
8. TİMUR'UN FİLLERİ
9. KURT AVI
10. RÜYA
11. ÇOBAN İLE KRAL
12. İKİ DOST
13. KUYUDAKİ TILKI
14. TAVUS KUŞU
15. BAKKAL İLE PAPAĞAN
16. UÇ ÖĞÜT
17. KÜTÜK
18. PEMBE İNCİLİ KAFTAN
19. ALTIN IŞIK
20. ŞERMİN
21. DÜT YEMİŞ BÜLBÜL
22. KÜLAH
23. GİZLİ MABET
24. MUTLU PRENS
25. BİLLUR KÖŞK
26. GÜLİVER'İN GEZİLERİ
27. HEİDİ
28. ALİCE HARİKALAR DİYARINDA
29. GEÇTİ BOR'UN PAZARI
30. YARIM ELMA

Zambak
YAYINLARI

